

Ce se poate spune despre un tânăr de 18 ani care moare? Ce se mai poate spune despre un tânăr care a murit în 1975? E mult de-atunci... Pentru cei vii e mult. Pentru el, timpul nu mai are sensul pe care îl înțelegem noi. Timpul poate să „învelească” un eveniment care a stârnit un val uriaș de empatie la vremea producerii lui. Durerea resimțită de familia lui Cătălin am simțit-o toți cei care i-am citit cartea. Prima și ultima lui carte...

Evenimentele cu care am fost contemporani și pe care le credeam uitate nu au nevoie decât de un moment declanșator pentru a ni le reaminti și a le retrăi cu aceeași intensitate. Aceeași intensitate sau mai mare ca atunci? Domnișoara Iulia Dora Mariș e coordonatoarea unei culegeri de mărturisiri făcute de pe patul de suferință de bolnavi aflați într-o luptă extrem de grea cu o boală cruntă: cancerul. Despre cartea „

Vocea

” s-a scris pe bună dreptate, elogios. Eu nu fac acum decât să punctez faptul că imediat ce-am început să citesc „Vocea”, m-am gândit la „

Prima carte Ultima carte

”.

Scriitorul Mircea Sântimbreanu scrie în prefața cărții lui Cătălin Bursaci:

„Cu câteva zile înainte de liniștea care i s-a impus, când singurul drog mai era visul și viitorul mai palpita în ore, Cătălin Bursaci cere mamei să îi cumpere 1000 de coli albe. Acasă, la Plenița, va scrie cărți. Le va intitula pe rând, ca nimeni altul până la el, așa: „Prima mea carte”, „A doua carte”, „A treia carte”. Nu era deșertăciune. Ar fi scris aceste cărți[...]. Avea totul pentru acest glorios zbor, dar steaua cărților lui, a picturilor lui, a filmelor lui, n-a mai răsărit.”

”

Prima carte Ultima carte

” are între paginile ei câteva desene, câteva poezii, puțină proză scrisă de Cătălin și multă, multă suferință. Nu știu de câte ori ar trebui să scriu cuvântul „suferință” pentru a reda cât mai exact chinul pe care a trebuit să-l îndure un tânăr de 18 ani. Probabil că infinitul mai are și alte sensuri, nu doar cel matematic sau cel filozofic...

2 / 4

Poate un chin nemeritat îndurat în copilărie să fi declanșat boala? Poate...Pisica familiei a fost uitată de Cătălin pe balcon. Aceasta a vrut să sară în altă cameră, dar a alunecat și a căzut de la etajul cinci. Bietul băiat a fost pedepsit pe nedrept când părinții lui s-au întors acasă.

„Când ați venit voi, pe la douăsprezece noaptea, tu ai făcut o criză, ai fost mai rea decât tata. Veneai în camera mea și mă trezeai din somn și mă duceai în bucătărie la pisică s-o văd cum plânge și cum se chinuie, și iar adormeam, și cum adormeam veneai iar și mă trezeai și mă duceai la ea, și așa mereu, toată noaptea. Atunci mi-ai făcut foarte mult rău, cred că atunci mi s-a făcut ulcerul, în noaptea aia, fiindcă am suferit foarte mult.”

Ulcerul pe care credea că-l are era ceva mult mai rău...Ceva atât de rău, care provoacă durere care nu trece cu niciun medicament. Provoacă atâta durere încât Cătălin spune în ultimele sale zile de viață:

„Vreau să mă duc la etajul zece!...Pentru faptul că mă doare! Mă doare...”

N-a mai fost nevoie să urce până la etajul zece și să se arunce de-acolo pentru a scăpa de suferință. După trei zile, moartea a venit la el...

Când avea șapte ani, actorul Emil Botta i-a făcut cadou o carte de poezii de Eminescu, cu următoarea dedicație:

„Un dar pentru Cătălin. Îi urez să-i fie fericită călătoria sa prin văile și munții lumii. Viața să-i fie ca o cântare frumoasă.”

Viața lui Cătălin Bursaci n-a fost nici pe departe o cântare frumoasă. Rămân(em) doar cu speranța că a avut parte de o călătorie fericită prin văile și munții Universului.

P.S. Despre „Vocea” voi scrie când îmi voi regăsi liniștea, acum serios zdruncinată după ce-am recitat o carte care n-aș fi dorit pentru nimic în lume să fie și ultima scrisă de Cătălin

CARTE: „Prima carte Ultima carte” de Cătălin Bursaci

Scris de Horia Picu

Duminică, 15 Martie 2015 08:40 - Ultima actualizare Duminică, 15 Martie 2015 08:53

Bursaci...